

19 ГЛАВА LXXXVIII.

СПАСИТЕЛЬ НА КРЪСТА.

Исусъ Христосъ, прикованный на крѣста, прѣтърпѣвалъ ужасны мѣкы. Пироны-тѣ отъ часъ-на-часъ повече раздирали раны-тѣ му, и крѣвь отъ прѣчисты-тѣ Му рѣцѣ и позѣ текла като порой на зѣмь-тѣ.

Архіереи-тѣ, законоучители-тѣ и старѣйшины-тѣ отъ народа, въ злобно-то си тѣржество, говорили: „Ты спаса-ваше други-тѣ, сега спаси Самаго Себе! Ако е той на-истинѣ Христосъ, Сынъ Божій, избранный, то нека слѣзе отъ крѣста, тогава да повѣрваме въ Него. Той всякога ся е надѣялъ на Бога: нека Го спаси сега Богъ, ако е Той ималъ истина камъ Него благоволеніе.“

Такожде и народа-тѣ и всичкы, кои минували оттамъ, въ тѣхъ минутѣ на смѣртно-то мѣченіе ся подсмивали съ Распятія, кымали съ главы-тѣ си и выкали Му: „Ты, Който искаше да разоришь храма и въ три дни да го воздигнешъ изново, спаси ся Самъ и слѣзь отъ крѣста, ако си Ты наистинѣ Сынъ Божій!“

Воины-тѣ, които стояли около Исуса Христа наедно съ други-тѣ, ругали ся съ Него, подносили Му оцетъ до уста-та и говорили Му: „ако си Ты Царь Израилскый, спаси ся Самъ.“

Още и распетый близу Него разбойникъ, убійца-та, ожесточенный-тѣ грѣшникъ, още и той, въ послѣднія мѣчители-тѣ часъ, намѣрилъ довольно силы да ся насмива на Исуса: „Ако си Ты Христосъ,“ говорилъ той, „то спаси Себе и насъ!“ Но другая-тѣ разбойникъ го удѣржалъ, говореши: „не боишь ли ся Ты отъ Бога? Ты самъ си осужденъ да прѣтърпѣвашъ сѣщо-то мѣченіе. Но ный пріимаме достойно возмездіе за наши-тѣ работы, а Тойзи не е на-правилъ никакво зло.“ Послѣ, като ся обѣрижлъ камъ Спасителя, казалъ Му: „помяни мя, Господи, кога пріидеши во